

2013. július 16. - **Aki kifelé néz, álmodik; aki befelé, felébred. C.G. Jung**

Sokaknak sokféleképpen hiányozhat dr. Buda Béla, kinek művein nemzedékek nőttek fel. Egyeseknek mint távoli ismerős, baráti támasz, a jó szó gazdája, mellyel megtámogatta ügyüket, avagy éppenséggel néhány értő mondattal más megvilágításba helyezte, kontextualizálta eredményeiket, felhívta a figyelmet az esetleges tárgyi tévedésekre, estenként a szűklátókörűség jeleire - mindezt korántsem bántón, mégis figyelmen kívül hagyhatatlanul, megfontolásra érdemes módon.

Másoknak lelki gondozója volt, támasz, forrás, terapeuta, etalon, küzdőtárs, barát, mester, bölcs szellemi atya, s abban mindenki egyetértett, hogy a rá irányuló figyelme különleges, páratlan, egyedi - éppen ezért olyan nagy most a veszteség.

Mert ez az igazán nagy ember ismérve: hogy társaságában az ember maga is tudósnak, nagy gondolkodónak, szellemes embernek érezheti magát, hogy felébred benne is a „szellem embere”, aki a kultúra iránt áhítatot érez. Buda Bélával beszélgetve mindent egy kis fény ragyogott be, a tudás iránti kedv és megbecsülés fénye, a kiforrott, mégis képlékeny emberi gondolati körök iránti vonzalomé.

Az ember a beszélgetés során egy idő után már maga is kerülni kezdte az „ahogy vannak a dolgok” túlzó megfogalmazásait, a fekete-fehér sarkos kijelentéseket, átvette az ezekkel szembeni óvatosságot, beállította a nagy szellem távolságtartó optikáját. Kicsit messzebbről, kicsit óvatosabban, mégis bensőségesebben. Ez ember tehát azon kapta magát, hogy respektálja a szubtilis megközelítéseket, a ki nem mondott dolgokat, átveszi a finom iróniát... Mindez talán velünk maradhat.

Csodáltuk olvasottságát, elbűvölő odaadását, kitartását a szellemi munkában, már pusztán attól is büszkék voltunk, ha felfogtuk, érteni véltük szellemének magaslatait.

Szerettük finom humorát, a beszélgetésbe tűzdelt anekdotákat, s azt a semmivel össze nem hasonlítható sajátos bájt, szemérmességet és sebezhetőséget, ami beszötte személye köreit, mert voltaképpen sebzett volt, és nagyon szemérmes, Dr. Harangozó Judit, a Lelki Egészség Fórumának vezetője szavait idézve: "Már egy ideje Rodostóban érezte magát."

Tudtuk, hogy túlnőtt mindannyiunkon, és csodáltuk, hogy mégis megközelíthető maradt. Elméje végtelen távlatait, bámulatos tájékozottságát mintegy alázattal osztotta meg velünk. Nem is értettük, voltaképpen miért. Mindazonáltal mindig elhittük, hogy megérdemeljük.

Mert hát, ilyen gyarló az ember. Most ez a bölcsebb részünk is odaveszett. Valamit tenni kellene azért, hogy a mű mégis fennmaradjon. Nagy Zsuzsanna

A velünk maradó Buda Béla (elitmed.hu)

Írta: Adminisztrátor

2013. július 16. kedd - Módosítás: 2013. július 16. kedd
